

ZONDAG 22

De opstanding van het lichaam en het eeuwige leven

Psalm 143:2
Lezen: Efeze 2
Psalm 73:13 en 14
Psalm 68:2
Psalm 85:4

Geliefden, aan de orde van behandeling is Zondag 22 van onze Heidelbergse Catechismus, de vragen 57 en 58.

Vraag 57: Wat troost geeft u de opstanding des vleses?

Antwoord: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonden aan tot Christus, haar Hoofd, zal opgenomen worden, maar dat ook dit mijn vlees, door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn ziel verenigd en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.

Vraag 58: Wat troost scheidt gij uit het artikel van het eeuwige leven?

Antwoord: Dat, nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft, en in geens mensen hart opgeklommen is, en dat, om God daarin eeuwiglijk te prijzen.

Deze 22e zondagsafdeling spreekt ons dus van de opstanding van het lichaam en het eeuwige leven.

Een drietal hoofdgedachten vragen onze aandacht:

1. De aanvang hiervan bij de opneming van onze ziel
2. De voortgang in de opstanding des vleses
3. De voltooiing in de volkomen zaligheid

Voorwaar een gewichtige Zondag. Wat troost geeft u de opstanding des vleses? De eeuwigheid is namelijk nabij. Wij leven op de drempel ervan. Wij leven in de poort van de eeuwigheid.

Wat troost geeft u de opstanding des vleses? Of geeft u dat soms helemaal geen troost? Verschrikt u dat soms, als u hoort spreken over de opstanding, over het laatste oordeel, over het Godsgericht, wanneer de Zoon des mensen komen zal met Zijn heilige engelen, zittende op Zijn geduchte troon en gezien zal worden door allen, die ooit op de wereld geleefd hebben en door hen, die

nog op de wereld leven? Zit daar voor u helemaal geen troost in, dan komt dit, omdat uw verhouding tegenover de grote Rechter niet recht ligt, Die niet naar het gezicht van Zijn ogen, noch naar 't gehoor van Zijn oren, maar naar waarheid het vonnis vellen zal. Dat wil zeggen, Hij ziet niet aan wat voor ogen is, maar Hij kijkt naar ons hart. Als ge geen troost, uit dit artikel, haalt van het eeuwige leven en van de opstanding des vleses, dan komt dat, omdat uw verhouding met God niet goed is. Daarom zouden wij met des te meer nadruk vanavond tot u willen zeggen: Luister toch, opdat dit artikel van de opstanding des vleses en van het eeuwige leven u werkzaam zou maken, om alsnog met het heil van uw ziel begaan, de toegang tot de troon van God te zoeken. Om alsnog de gemeenschap met God te mogen vinden door 't geloof en ook een toekomstverwachting te mogen hebben, gelijk de kerk een toekomstverwachting heeft, die ze uitspreekt in deze artikelen van de geloofsbelijdenis. Iedereen spreekt graag over de toekomst, zolang we daarmee aan deze zijde van het graf blijven.

Als we jong zijn, spreken we graag over wat we straks hopen te worden. De een hoopt op de ene en de ander op weer een andere wijze door dit leven heen te gaan. En als we eenmaal getrouwd zijn en we hebben kinderen, dan spreken we graag over hetgeen onze kinderen zullen worden, over hetgeen wij hen mee zullen geven, of wat we hen zullen leren, of hetgeen we hopen, dat ze straks in dit leven zullen gaan doen.

En als we oud geworden zijn, als onze jaren klimmen, dan hoort men zo menigmaal: Gelukkig nog een enkel jaartje, dan ga ik met pensioen en dan hoop ik dit of dat te gaan doen, of daar heen te gaan. Of rustig te gaan leven en mijn liefhebberijen te gaan doen, waar ik nu geen tijd voor heb. Zo is het leven van een mens vol van een toekomstverwachting tot het graf, tot de poort der eeuwigheid. En toch, nu gaat onze onderwijzer verder. Hij vraagt niet alleen, welke verwachting we hebben voor deze tijd, maar hij zegt: Wat troost hebt ge nu uit dat feit, dat straks volgen zal, namelijk in de opstanding des vleses. Denkt u daar wel om en hoe is het dan in uw hart? Zorg dan niet alleen voor de tijd. Zorgen, ja het is goed, nodig en christenplicht.

Maar bezorgd te zijn is zonde. En nu is de scheidslijn soms zo moeilijk te trekken: de grens tussen zorgen en bezorgd zijn. We zitten vaak vol zorgen, ja erger, met bezorgdheid over de toekomst van onszelf en van onze kinderen en van degenen, waar we mee in nauw verband staan, maar we zijn dikwijls zo weinig bezorgd over hetgeen wat God ons zegt, waarvoor we zorgen moeten. De onderwijzer leert ons hier, dat de kerk troost heeft uit de opstanding des vleses, uit dit artikel van haar geloofsbelijdenis. Waarom? Wel, de kerk heeft toekomst. En een toekomstverwachting, die de weelde is van het geloof! Het ongeloof kent maar een toekomst tot aan de dood, tot aan het graf en wil hier gelukkig zijn. Hier het paradijs, dan mag God de hemel wel houden. Maar de kerk heeft een toekomstverwachting, die over dood en graf heenreikt. Dat is de weelde van het geloof. Dat is een ongekende grootheid, een verwachting te mogen hebben ná het sterven.

Dan is het niet afgelopen, als straks mijn lichaam verteerd wordt, in die donkere kuil waar het moet neerdalen, wanneer de rouwklagers door de straten zullen omgaan om te zeggen: die of die is niet meer. Dan begint het pas, dan krijg ik pas het leven, waar ik hier naar snak en op hoop en naar uitzie. Want de dood maakt wel scheiding, tussen die warme vrienden, ziel en lichaam, maar niet tussen mij en God, niet tussen mijn ziel en Christus.

Hoor maar: Wat voor troost ik daaruit heb: *dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonden aan tot Christus haar hoofd zal opgenomen worden.* In de eerste plaats, dat niet alléén mijn ziel, dus ook de ziel. Wat een heerlijke gedachte, als we aan het sterfbed mogen staan van zo iemand, die in die verwachting heengaat. Wanneer we zo iemand het klamme doodzweet van het voorhoofd afwissen, wanneer we zo iemand zien strijden, in die laatste strijd, en zien heengaan uit dit leven.

Wat een gedachten, wanneer die laatste zucht de borst ontglipt: dan ga ik op tot Gods altaren. In gedachten staren we de ziel na, totdat de poorten open gaan en de heilige engelen, als de bedienaars, de ziel dragen in de schoot van Abraham, in de gemeenschap met Christus. Die in Hem gelooft blijft eeuwig. Vanaf het ogenblik, dat we wedergeboren zijn, zijn we eeuwigheidsschepselen en zullen we niet meer sterven. Jezus zegt tot Martha: Die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven. En een iegelijk die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid (Joh.11:25 en 26). Als een rank in de wijnstok zullen we altijd in Hem blijven en vruchten dragen.

Waar dan de onderwijzer met klem de nadruk op legt, is, dat niet alleen mijn ziel na dit leven terstond tot Christus opgenomen wordt. Ja, wat een voorrecht hebben wij toch, dat we niet met de gruwel van het vagevuur van Rome te doen hebben. Wat een grote troost ligt daar toch in, geen eeuwen, eeuwen meer wachten, om het werk te mogen doen wat we hier op aarde zo graag hadden willen doen, namelijk, de kroon werpen aan de voeten van het Lam. Geen zielelaap meer tot aan de dag van Christus' wederkomst, zoals ook in onze dagen weer bepaalde dwaallichten leren. Neen, dan zou de troost van Gods kerk worden weggenomen, wanneer Abraham al de eeuwen door had moeten wachten totdat Christus zou komen. Wanneer Adam, die reeds de belofte in het paradijs kreeg, weer met God verzoend te worden, al die eeuwen door had moeten wachten op het gezicht van Hem, Die beloofd was. De ziel zou van verlangen bezweken zijn. De catechismus zegt het zo terecht op grond van Gods Woord: van stonden aan. Hebben wij daar bewijzen voor? Ja, Gods Woord spreekt ervan. Denk maar eens aan wat Jezus tot de moordenaar zegt, namelijk: Heden, zult gij met Mij in het paradijs zijn (Luk.23:43). Nog eer de zon ondergaat, zult gij Mij aanschouwen op de witte troon, aan de rechterhand van Mijn Vader; zult gij met Mij zijn, Die u verlost, die hier naast u hangt aan het kruis, bloedend uit vele wonden.

Wat een troost is het ook geweest in het leven van de arme Lazarus. Hij werd terstond, nadat hij gestorven was, gedragen in de schoot van Abraham. Zeker,

zegt ge, maar dat is een gelijkenis. Maar daarin is toch de werkelijkheid geopenbaard. Ja, zalig zijn de doden die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen (Openb.14:13). De onderwijzer zegt: niet alleen mijn ziel, ook mijn lichaam. Hij waarschuwt hier dus tegen die mensen, die de zaligheid laten opgaan in het zalig worden van de ziel. Dat is een zeer gevaarlijke gedachtengang, een zeer verkeerde stelling ten opzichte van de verlossing door Jezus Christus. Want God heeft niet alleen de ziel maar ook het lichaam verlost. Hij riep uit: Mij dorst, opdat wij te drinken zouden hebben, opdat wij te eten zouden hebben. Hij was naakt aan het kruis, opdat wij klederen zouden hebben. Hij had niets, waar Hij Zijn hoofd op neerleggen kon, opdat wij een bed zouden hebben en een woning om in te wonen.

Dat heeft Hij als Borg gedaan voor Zijn ganse kerk. Dat heeft Hij verworven, doordat Hij het ontbeerde. Dus ook voor mijn lichaam. Er zijn mensen, die denken alleen maar aan de zaligheid van hun ziel. Dat lichaam moet je nu eenmaal meeslepen door deze wereld en je doet je werk, want je kunt tenslotte niet doodgaan van de honger, maar eigenlijk was het toch maar beter om met je ziel bezig te zijn. Maar ja, omdat je toch ook wat geld verdienen moet, zullen we dan ook voor onze baas nog wat doen. Neen, dat is een verkeerde gedachte, die zijn grond niet vindt in het Woord van God. Het tegenovergestelde is waar: hij, die in Christus is, die wedergeboren is tot een levende hoop, die zal zijn arbeid zo getrouw gaan doen als de engelen in de hemel. Want zegt hij: *maar dat ook dit mijn vlees door de kracht van Christus opgewekt, wederom met mijn ziel verenigd en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.*

Dus ook "dit mijn vlees" is verlost. Hier reeds aanvankelijk. Christus komt Zijn kerk naar ziel en lichaam beide te verlossen. Het is dan ook onmogelijk te zeggen: 's Zondags gemeenschap te hebben gemaakt met God en in de week, in zijn gezin, de maatschappij waarin hij leeft, meer op een wereldling, een communist of socialist te gelijken dan op Christus. Bij zo iemand klopt er iets niet, die heeft God niet in der waarheid lief en in hem woont de vreze des Heeren beslist niet. Want, wanneer wij naar de ziel verenigd worden met Christus, hier op aarde door Zijn Heilige Geest, dan zullen we ook onze leden dienstbaar gaan stellen in de uitbreiding van dat koninkrijk van Christus. Dan zal ook die christelijke liefde ons nopen tot vernieuwing van ons leven voort te varen. Dat komt op alle terreinen van ons leven openbaar.

En 't is waar, dan zal ook de beste nog zeggen: er niets van terecht te brengen. Dan betuigt de allerheiligste in dit leven: het is maar een klein beginsel. Maar er zal iets van gevonden worden in ons huisgezin, werk, handel, op ons kantoor, op het land, op politiek terrein, waar we ons ook bevinden en God ons gesteld heeft. Zo als ook de moeder in het verzorgen van man en kinderen en in haar huishouden. Een moeder die haar gezin verwaarloost, is beslist geen godvrezende vrouw in de praktijk van haar leven. Denk daar wel om. Het moet openbaar komen in ons leven. Wij worden niet in de eerste plaats

geoordeeld naar onze woorden, maar naar onze daden! Hebben we maar iets geopenbaard in ons leven van de gemeenschap met Jezus Christus, dan behoeft niemand te wanhopen, want de allerheiligste heeft maar een klein beginsel. Er zal toch een drang in onze ziel zijn, om te mogen voortgaan tot de volmaaktheid. Want zo zegt Jezus: Zijt heilig, want Ik ben heilig (1Petr.1:16). 't Is waar, de ziel is het voornaamste; toch zegt Paulus in 2 Kor.5:4 nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden. Sommige mensen vatten dit wel eens zo op, alsof Paulus zegt: Ja, mensen, die ontdekking daar houd ik niet van, dat "ontkleden" door God, dat naakt aan de dijk gezet worden. Neen, dat bedoelt Paulus hier niet; maar hij wil zeggen, dat hij niet alleen met zijn ziel God groot wenst te maken, maar dat hij "overkleed" wenst te worden met het lichaam, om met ziel en lichaam beide, God eeuwig te mogen loven en prijzen.

Job heeft er ook van uitgeroepen; toen zijn nieren in zijn schoot naar God verlangden, dan zegt hij: zal ik uit dit mijn vlees God aanschouwen (Job 19:26). Wanneer alles hem tegen was en al zijn kinderen verteerd waren door het zwaard van de vijand, z'n gezondheid van hem weggenomen was en hij niemand anders overhield, dan een vloekende vrouw, dan roept hij het uit: Ik weet, mijn Verlosser leeft en Hij zal de laatste over het stof opstaan (Job 19:25). In het leven van Job leek alles tegen. Hij zegt: straks zult ge het zien. Hier lijkt het, alsof de Vader voorgoed Zijn aangezicht voor mij verborgen heeft. Hier lijkt het alsof ik Zijn kind niet ben; maar ik weet dat Hij leeft en als ik straks zal opstaan met dit mijn vlees, dan zult ge zien, dat Hij niet tegen mij is, maar dan zal ik Hem voor mij aanschouwen. En dan zullen deze mijn ogen Hem zien. Uit dit mijn vlees God aanschouwen. Dus niet alleen met de ziel. Zeker het is zalig, wanneer onze ziel na het sterven opgaat tot Gods altaren, dat is groot. Maar het is nóg groter, wanneer de ziel weer met het lichaam verenigd zal worden en we ook met het lichaam werkzaam kunnen zijn om eeuwig God te loven en te prijzen. Van stonden aan tot Christus, haar Hoofd zal opgenomen worden. Daar staat niet, dat we dan van stonden aan naar de hemel zullen gaan.

Natuurlijk, dat is ook waar, maar de hemel is de plaats *waar Christus is*. Van stonden aan tot Christus haar Hoofd zal opgenomen worden, dat is het grootste. Want niemand heeft ooit God gezien. De eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard. In de hemel kunnen we God ook niet zien, want God is een Geest. Maar waarin zal dan de zaligheid bestaan? Er staat toch in Gods Woord; dan zullen we Hem kennen en Hem zien van aangezicht tot aangezicht? Nu, God zal zich laten zien, in ons Hoofd, Jezus Christus.

Wij zullen Christus zien in de menselijke natuur. De Zoon van God, Die nu reeds wandelt door de zalen des hemels en woning bereidt voor al degenen, die straks dat paleis met Hem zullen delen. Nu zegt dus de onderwijzer: Mijn troost is: wanneer ik straks de laatste adem uitblaas, dat mijn ziel, maar ook eenmaal mijn lichaam, bij Christus zal zijn. Bij haar Hoofd, bij Die oudste

Broeder, bij die Christus, Die hier op aarde Zijn ziel voor mij heeft uitgestort in de dood. Hij zal door Zijn kracht ook mij opwekken ten uiterste dage. Ja, zegt ge, hoe weet u dat? Wel zegt de christen, daar heb ik een pand van. Want Christus is het Hoofd der Zijnen.

De discipelen hebben het gezien: God vaart voor het oog, met gejuich omhoog. Hij is opgevaren ten hemel, de deuren hebben zich ontsloten en de engelen hebben Hem verwelkomd en Hij is in de troon van Zijn Vader opgenomen. Wij hebben ons vlees in de hemel en van stonden aan gaat onze ziel tot Hem om aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig te worden. Het is niet de heerlijkheid in de eerste plaats, dat we elkaar daar zullen weerzien. In hoeverre dat dit waar is, weet ik niet. Daar is al veel over gediscussieerd, hoe het in de hemel zijn zal. Zullen wij elkaar daar kennen? Ik persoonlijk meen van wel. Hebt u een andere mening, ik laat u daar vrij in. Ik bewijs het hieruit: toen Jezus op de berg der verheerlijking was en Mozes en Elia met Hem, dan vragen Petrus, Jacobus en Johannes niet: wie zijn dat toch, die twee mensen? Dan kennen ze hen, zoals Abraham Lazarus kende, al is dat wel een gelijkenis. Ik leid daaruit af, dat we elkaar zullen kennen. We zullen Abraham kennen, al hebben we hem hier nooit gezien en ook Izak en Jakob. We zullen al die geslachten kennen, die na en voor hen zalig geworden zijn. We zullen er onze familie kennen, □ voor zover ze er zijn □ voor Zijn geduchte troon. We zullen elkaar kennen in de gemeenschap der heiligen, waar we hier op aarde mee hebben mogen leven. Dit zal het grootste niet zijn. Het zal wel aangenaam zijn. Het zal wel tot verheerlijking en tot blijdschap zijn. Maar toch zegt de catechismus, dat we dan Christus zullen zien, dat we aan Zijn heerlijk lichaam gelijkvormig zullen zijn. Dat alle zwakheden zijn afgelegd en dat we met een verheerlijkt lichaam met hoofd, hart en hand God zullen mogen dienen. Dat we weer profeet zullen zijn, zoals Adam was in de staat der rechtheid, om God te kennen, zoals Hij is. Dat we weer priester zullen zijn, met ons ganse hart ons opofferend voor Hem, die Zichzelf in Zijn leven hier op aarde voor ons heeft opgeofferd en dat we weer koning zullen zijn om te regeren, met onze hand, over al hetgeen wat in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zijn zal. Hoe het daar zijn zal, ik weet het ook niet. Of daar straks ook weer dieren en bomen en planten zullen zijn, de toekomst zal het openbaren.

Maar dit weet ik, dat de hemel geen altijd durende plaats zal zijn waar we eeuwig ledig zullen zijn. Maar we zullen met hoofd en hart en hand eeuwig bezig zijn in de dingen van ons Hoofd Jezus Christus. En ik weet ook, dat dit mijn vlees dan zonder smet en gebrek met de ziel verenigd, daar zijn zal. Daar zal geen Paulus meer geplaagd worden met een scherpe doorn in het vlees waardoor hij terneer gedrukt werd in al de verrichtingen van zijn leven, waarvoor hij de Heere driemaal gebeden had of de Heere het toch van hem weg wilde nemen. Daar zal geen Timotheüs meer klagen over zijn zwakke maag, die hem hier altijd ter neerdruchte. Altijd die maagpijn en dan een dienstknecht des Heeren. Hij zal weleens gezegd hebben: Heere neem het

toch van mij weg, dan zal ik nog meer voor U kunnen arbeiden. Dan zal ik ijveriger zijn in Uw dienst. Maar zowel Timotheüs als Paulus, de één met een doorn de ander met een zwakke maag; ze moesten zo door de wereld gaan. Nu zijn ze boven en verlost van dat alles en als we straks met ziel en lichaam daar zullen zijn, dan zal de scherpe doorn er niet meer zijn en de zwakke maag zal er niet meer zijn, Jakob zal geen verwrongen heup meer hebben, die hem altijd weer herinnerde aan de strijd, vanwege zijn zonde. En Mefiboseth zal geen kreupele voeten meer hebben. Wanneer hij aan des konings tafel aanzit, zal hij huppelen van zielevreugd, omdat hij zijn wens verkregen heeft. En zij, die nog leven in de dag van Christus' wederkomst, zal Hij in "een punt des tijds" veranderen. Dan zal het sterfelijke onsterfelijk worden en het verderfelijke onverderfelijk worden, dan zal in een ogenblik tijds het lichaam veranderd worden van degenen, die eeuwig zalig zullen worden tot heerlijkheid en die eeuwig rampzalig zullen zijn tot een eeuwig afgrijzen. Daar zal de kerk, met Johannes, eeuwig in de schoot van de Middelaar mogen nederliggen. Daar zal Maria Hem eeuwig mogen aanbidden, omklemmende Zijn voeten, wat haar hier geweigerd werd. Daar zullen ze al tezamen wandelen rond de troon van Hem, Die het Hoofd is van Zijn kerk, Jezus Christus. De onderwijzer zegt: Wat troost scheidt gij uit het artikel van het eeuwige leven? En dan antwoordt hij: Nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel enz., ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal. In de overdenking daarvan heb ik troost, zegt de onderwijzer. Ik scheid dat toekomstige leven niet af van het tegenwoordige leven. Ik zie een verband tussen het leven nu en het hiernamaals. Zoals ik hier nu leef zal ik ook straks daar leven.

Een mens komt waar hij wezen wil, een mens zal straks doen, wat hij hier met zijn hart begeerde te doen. Denk daar wel aan, zowel het wee als het wel, zowel hel als hemel. Die hier begeerde zijn zonde te bedekken en in het kwaad voort te leven, die hier met de wereld leven wilde, wiens lust het was om te dansen en te drinken en in de dingen, die vergankelijk zijn, bezig te zijn, die zal het straks ook eeuwig doen. Die zal straks eeuwig satan moeten dienen. Met dat onderscheid, dat er hier enige vermaken voor het vlees in kunnen zijn; in drinken en dansen en zingen. Dat zal daar niet meer zijn, vanwege de nameloze smart, die naar ziel en lichaam geleden zal worden. Zoals gij nu, de beginselen van de smart bij ogenblikken in dat zondige leven gevoelt, wanneer ge tegenover de dood en de hel en het gericht geplaatst wordt, zo zal ook straks het beginsel der smart overgaan in die eeuwige smart. Wanneer ge hier begeert los van God te leven, dan zult ge daar uw wens verkrijgen. Aan busselen gebonden en in het vuur geworpen. Dat wil zeggen, daar zullen dronkaards bij dronkaards, hoereerders bij hoereerders, bij elkaar gebonden worden in busselen, om elkaar nog te zijn tot een oordeel. Daar zal het kind tot de ouders zeggen: Waarom hebt ge mij niet gewaarschuwd? Daar zal een ouder tot het kind zeggen: Waarom heb je niet naar me geluisterd, ik had het toch gezegd; waarom ben je achter me aan de weg naar de

rampzaligheid gegaan? Dan zal de ene dronkaard tegen de andere zeggen: Waarom heb je me niet gewaarschuwd en me mee genomen naar plaatsen, waar God niet gevreesd werd? Dan zal de ene danser tegen de andere zeggen: Waarom hebt ge om wat ijdele eer, om wat liefde van een mens, die stof worden zal, me meegenomen naar de dancing, naar de bioscoop en de zalen, waar de wereld hoogtij viert. Daar zult ge elkaar tot een eeuwige last zijn, daar zullen ze in busselen gebonden worden tot verzwaring van hun oordeel. Zoals de zaligen in de hemel bijeen zullen zijn tot meerdere vermaking van elkaar en van Hem, Die hen kocht met de prijs van Zijn hartebloed. Wij zullen komen, waar we wezen willen. Mijn lust, zegt de onderwijzer, is in de wet des Heeren. Ik gevoel, zegt hij hier, het beginsel van de eeuwige vreugde in mijn hart en ik houd me verzekerd, dat ik na dit leven die volkomen zaligheid bezitten zal. Beginsel van eeuwige vreugde, wat begonnen wordt met de wedergeboorte. Hier stelt hij het gevoel tegenover het bezit. Hier heb ik het nog niet, zegt hij. Hier gevoel ik er wel iets van, wat het zijn zal, door dat dierbare geloof. Maar straks zal ik het bezitten. Ik weet, het is hier het land der ruste niet, het is hier de woestijn, het strijdperk. Straks, zal ik hebben, waar ik hier naar snak en op hoop en naar uitzie. Het beginsel der eeuwige vreugde! U vraagt: zeg daar eens iets van, dan kan ik zien of ik daar ook iets van heb. Is dit alleen maar een zingen over de toekomst met hallelujah, looft den Heere?

O, zeker die tijden zijn er ook in het leven van Gods kerk. Maar dat is het niet alleen. Weet je waar het beginsel van die eeuwige vreugde begint? Waar ik mijn zonden oprecht belijd.

Wat is eigenlijk de hemel? Dat is bij God zijn en met God zijn, het eens zijn met God. Als ik in de bekentenis van mijn schuld met de moordenaar zeg: Wij toch, ontvangen straf waardig hetgeen we gedaan hebben, dan komt er iets in mijn hart van die eeuwige vreugde. Hoe eenvoudig is toch het leven wat uit God is. God ziet niet naar grote dingen, maar naar waarheid in het binnenste. Als daar een ziel is, die smart heeft over de zonde, die zegt: Heere, als ik daar eens van verlost ben, dan zal ik met mijn stem U gedurig lofprijzen. Waar dat oprecht geschiedt; waar die smart over de zonden gevoeld wordt, omdat de zonde God beledigt en van Zijn eer berooft, omdat de zonden tegen God gedaan zijn. Want in het toevallen van God en gaan staan aan de zijde des Heeren, daar wordt het begin van die eeuwige vreugde in mijn hart gevoeld.

Als dat nu al zo groot is, hoe groot is dan de voortgang daarvan! Wanneer God ons de geheimen van Zijn woord openbaart, wanneer Hij de beloftenissen voor onze ziel ontsluit en we op die beloftenissen onze wankelmoedige harten nederleggen. Dan zeggen we: Heere, U zegt het hier toch, U belooft het toch, U hebt het toch niet aan rijken beloofd en aan rechtvaardigen, maar U hebt het toch aan zondaren beloofd? Welnu Heere, zo één ben ik, die het niet meer goed kan maken, die niet meer weet, hoe hij voor U leven moet, maar hier is mijn hart en hand en voet en oog, hier is alles

Heere, maak Gij het in Uw dienst gereed tot lof van Uw grote naam. Wat is het groot, wanneer het zo aan het hart geopenbaard wordt en dat we niet alleen mogen weten, dat God genadig is, maar ook de weg openbaart, waarin Hij ons genadig is, namelijk in de Zoon van Zijn eeuwige liefde. Wanneer de oorsprong van de zaligheid ontsloten wordt uit het liefdehart des Vaders, in de overgave van de Zoon en we ons mogen verliezen in de hof rond Golgotha, en ons hart kwijt kunnen aan die plaats, waar Jezus gestorven is. Ik zou zeggen, dat is meer dan een beginsel en dàt nu gevoel ik, tegenover alle dorre verstands beschouwing, van het werk des Heeren.

De onderwijzer spreekt van gevoel. Tegenover al die "gezonde" gelovigen van onze dagen, klinkt ook dit woord: *ik gevoel die vreugde in mijn hart*. De waarneming van het geloof gaat gepaard met dat zalige gevoel. De waarneming van het geloof is sterker dan de waarneming van onze zintuigen. Want het geloof is maar niet een stap in het duister, het is maar niet een wagen, zonder dat men weet hoe het uitkomt. Nee, in het zwakste geloof ligt al iets van het vertrouwen, dat God het doen zal, al heeft Hij het dan nog niet gedaan en al heb ik er dan nog weinig van en al is alles nog in beginsel. Maar, dan komt er toch een hoop, dat Hij het doen zal. Een betrouwen op God. Er is een hoop, dat God nog eens op dat werk terugkomt. Er is hoop dat Hij niet laat varen het werk Zijner handen.

En dat heeft nu geen oog gezien, wat na dit leven de zaligheid zijn zal. Het zal zo groot zijn. *Geen oog gezien, geen oor gehoord en in het hart van een mens niet opgeklimmen en dat om God daarin eeuwig te prijzen*. Daar zeggen we nog iets van in onze toepassing nadat we gezongen hebben van:

Psalm 68:2.

't Is waar, wanneer de apostel Paulus in 1 Kor.2:10 zegt: Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest. Dat wil zeggen, vóór die tijd hebben Farizeeën en Schriftgeleerden het niet verstaan, het is in hun hart niet opgekomen. Maar nu, door de Heilige Geest, zegt de apostel, verstaan we wat het is, namelijk, dat eeuwig Evangelie van Jezus Christus. Het is echter ook waar, zoals de onderwijzer het gebruikt: die volkomen zaligheid heeft geen oog gezien. We mogen hier veel gezien hebben van de heerlijkheid en we mogen hier aan de voet van het kruis gestaan hebben, opziende naar de Man van smarten, die Zich doodliefde voor ons. We mogen hier met ons oor de sprake des Geestes vernomen hebben en in verwondering aan Zijn voeten zijn weggezonden; we mogen hier in ons hart hemelse gedachten gehad hebben, zodat we misschien voor een ogenblik, onbekwaam waren, om onze aardse arbeid te verrichten, dat we opgetrokken geweest zijn met Paulus in de derde hemel. Maar wat daar aanschouwd zal worden, neen, dat heeft ons oog niet gezien, en ons oor niet gehoord, en dat is in het hart van een mens niet opgeklimmen en dat om God eeuwig te prijzen.

Daar zal het dus om gaan. Niet in de eerste plaats de zaligheid van onze

lichamen en onze zielen. Zeker, dat zal groot zijn, maar die zaligheid zal bestaan in God eeuwig te prijzen. En dat gelooft toch de ganse kerk Gods bij ogenblikken, dat daar nu de zaligheid in zal bestaan. Als we in verwondering tot Hem mogen opzien en de eeuwige liefde des Vaders mogen bewonderen. Die liefde van Christus te mogen smaken, die het verstand te boven gaat en die zoete invloeiingen van de Heilige Geest in ons hart waar te nemen, ja, dan geloof ik het dat mijn zaligheid, daarin zal bestaan, om die Drieënige God eeuwig te loven en te prijzen. Dan geloof ik bij ogenblikken, dat ik de eeuwigheid nodig heb om dat te mogen doen. Dan heb ik geen woorden om die grote dag van Jezus Christus uit te spreken, om de lof van Vader, Zoon en Heilige Geest te verheffen. De Vader, die mij liefhad met een eeuwige liefde, de Zoon, die Zichzelf overgaf voor mijn zonden en de Heilige Geest die me heiligde tot een tempel, waar God eeuwig in wonen zal. En dat, om God daarin eeuwig te loven en te prijzen. Dan gaan we naar die onverwelkelijke en onbevleete en onverderfelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt. Laat ons dan, als dienstknechten met brandende lampen, de Heere verwachten, Die van de bruiloft wederkomt. Hij is reeds in die bruiloftsmaal hier boven, maar Hij komt, Hij komt om de aarde te richten, de wereld in gerechtigheid. Laat dan de wereld veranderd worden, de bergen verzet worden in het hart der zee. Laat dan de elementen brandend vergaan. Maar deze God is onze God, eeuwig en altoos.

Wij hebben Hem verwacht; wij hebben een verwachting over dood en graf heen. Niet ons o, Heere, niet ons, maar Uw naam alleen zij eeuwig de eer toegebracht. Kom, hebt gij die verwachting? Hebben wij die verwachting, hoofd voor hoofd? Kinderen, heb je die verwachting? Als je nu vannacht eens sterven moest, waar ga je dan heen? Toe, zeg het eens. Waar je ziel heen gaat, zal ook straks je lichaam zijn. Durf je dan de nacht nog in en de nieuwe dag morgen weer aanvangen zonder God? Ik zei straks: we leven in de poorten der eeuwigheid. O, als die zich straks gaan ontsluiten en de dood met zijn kille greep ons grijpt, is er geen ontkomen meer aan. Zoals de boom valt, blijft hij liggen. Naar het noorden of naar het zuiden, in de plaats, waar de boom valt, daar zal hij wezen (Pred.11:3). In het graf zal geen bezinning meer zijn. Vaders, moeders, wat troost geeft ú de opstanding des vleses? Zult ge straks met uw kinderen aan Zijn rechterhand staan? Zult ge dan zeggen: Zie Heere ik en de kinderen, die Gij mij gegeven hebt, als tekenen van Uw genade. O ouders, wat zal het zijn, indien het anders is, indien uw kinderen tegen u getuigen zullen, indien ge beiden staan zult aan zijn linkerzijde, want in de hel zal er ook zeker een herkennen zijn van elkaar. Maar dan niet tot verheerlijking Gods en tot zaligheid, maar een kennen tot eeuwig afgrijzen, tot eeuwige versmaadheid, tot eeuwig naberouw.

O, met ons zaad in die eeuwige nacht weg te zinken, denk er toch eens aan, het leven is zo kort en de deur naar de zaligheid staat nog wijd open. De deur van de voorhof was twintig ellen breed, dat is tien meter breed, daar kan toch een arme zondaar wel door, denkt u ook niet? Die deur is Christus, Hij is die

deur. Glanzend wit van heiligheid, maar ook doorweven met het rood van Zijn bloed, dat ons spreekt van Zijn bitter lijden. Hij is heden als de fontein geopend tegen de zonde van het huis van Jakob en tegen de overtreding van het huis van Isral. Ouden in ons midden, nog een enkele stap en dan opent de deur der eeuwigheid zich, om achter u te sluiten. Wat troost geeft ú de opstanding des vleses? Hebt gij verwachting dat ge met ziel en lichaam, God zult groot maken? Dan moet u er hier mee begonnen zijn en de voorsmaken van dat eeuwig zalig leven hier gesmaakt hebben. Trap en mate bepaal ik niet, maar er zal iets van in uw leven gevonden moeten worden. Mijn ziel, vol angst en zorgen, Wacht sterker op den Heer, Dan wachters op den morgen; Of zoals de dichter Datheen het in Psalm 42 zong;

Als een hert gejaagd, o Heere,
Dat versche water begeert,
Alzoo dorst mijn ziel ook zeere
Naar U mijn God hoog geëerd,
En spreek bij haar met geklag:
O Heer! wanneer komt die dag,
Dat ik toch bij U zal wezen,
En zien Uw aanschijn geprezen.

Ja, die tijden zijn er toch in uw leven, kinderen Gods, hetzij klein of meer geoefend. O, wat troost scheidt gij uit het artikel van het eeuwige leven? Nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, dat ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, en dat om God daarin eeuwig te prijzen.

Kom, heft dan uw hoofden omhoog. Die deze hoop heeft, die reinige zichzelf van de zonde; die trede uit de gelederen van hen, die de satan en de wereld dienen, die zondere zich af in een nieuw leven. Zijt heilig, want Ik ben heilig! De voorsmaak van het eeuwige leven, die ik u straks genoemd heb, zou nog met vele te vermeerderen zijn, wanneer God ze bewaart van in de zonden te vallen. Die voorsmaak in een weg van heiligmaking om nader aan de Heere verbonden te worden, de wortelzonden meer en meer afgebroken en het vlees gekruisigd, door de kracht van Christus.

O weet je, wat de beste manier is om aan de zonde te sterven? Te zien op Hem Die gestorven is voor de zonde der wereld. Dan kunnen wij ook niet meer zondigen, dan gaan we ze haten en vlieden, dan treden we uit het veld der zonde, dan roepen we tot God, net zo lang tot Hij onze gedachten gevangen legt tot de gehoorzaamheid van Onze Heere Jezus Christus. En al is het waar, dat we hier telkens struikelen, toch weten we: er is een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige en Hij is een verzoening voor onze zonden. Al weten we, dat we het hier niet verder kunnen brengen dan een klein beginsel, het is toch het onderpand, dat het straks volmaakt zal zijn. Laat ons die dag verbeiden met een zeer sterk verlangen, uitziende naar de

komst van Hem, Die ons onze vreugde geven zal, namelijk onze Heere Jezus Christus, Die ons alzo lief heeft gehad, dat Hij Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor onze zonden, opdat wij Hem daar straks, met ziel en lichaam, eeuwig voor zouden mogen prijzen. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.